

til Grundloven." Den saaledes af Premierministeren givne korte Antydning stemmer fuldstændigt med den Udvikling af disse Forhold, som jeg har tilladt mig at give, men dog have disse Ord ikke kunnet afholde mig fra den gjorte Forespørgsel. Jeg skal imidlertid ikke fremføre for Thinget, hvorfor jeg ikke kan lægge den Vægt paa disse Ord, som jeg ønskede. Jeg ønsker ikke at blive bragt ud af den iagttagende Stilling, jeg indtager ligeoverfor Ministeriet; jeg frygter for, at jeg, naar jeg skulde udvikle, hvorfor jeg dog ikke kan lægge nogen saadan afgørende Vægt paa disse Premierministerens Ord, derved skulde komme ud af denne Stilling, og jeg skal derfor kun udvikle det, hvis det skulde ansees for høist nødvendigt. Og nu selve den kongelige Bekjendtgørelse af 28de Januar d. A. Den forkommer mig vel ikke at vække nogen Tvivl i den omspurgte Henseende, men heller ikke at give nogen Beroligelse, og hvormange beroligende Ord er der dog ikke i denne kongelige Bekjendtgørelse udgaaede til Hertugdømmernes Beboere! Sandelig! jeg misunder dem ikke et eneste beroligende Ord; det stemmer kun lidet med det danske Folks Charakter, i lang Tid at erindre Fornærmelser, endog de bittreste. Jeg troer, dersom noget Folk er villigt og beredt til at tilgive, da er det danske, og jeg kan forstaae, at Hans Majestæt elsker Folket i Hertugdømmerne med samme Kjærlighed som Folket i det egentlige Kongerige, ja, jeg kunde maaffee endog forstaae, om det var ham kjerere, fordi det er ham saa dyrt erhvervet (Munterhed). Det ligger i det menneskelige Hjertes Følelse, og jeg tør i saa Henseende beraabe mig paa Deres eget Hjertes Følelse, idet jeg spørger Dem, om maaffee nogen Landsdeel er dem saa kjer som Slesvig? Jeg siger derfor: jeg kan forstaae det, og jeg kan altsaa ogsaa forstaae, at Hans Majestæt har tilsagt den slesvigiske og holsteenske Forsamling, at de skulle faae en besluttende Myndighed, og har tilsagt dem dette, skøndt der i en Række af Aar har været den meest afgjorte Modstand fra disse Stænderforsamlingers Side mod Hans Majestæt, og skøndt de have plantet Oprørsbanneret —; men, hvad jeg ikke kan for-

staae, det er, at der ikke er den fjerreste Antydning af, at dette Tilsagn skal være afhængigt af, at Stænderforsamlingerne bedre end tidligere ville gaae Haand i Haand med Hans Majestæt, af, at de ikke atter ville komme med Andragender fra Slesvig om Indlemmelse i det tydske Forbund og saa fremdeles. — At der ikke er en eneste lille svag Antydning af, at dette Hans Majestæts Tilsagn er afhængigt deraf, det kan jeg ikke forstaae. Jeg forlanger ikke Tegn paa Anger, men en saadan Sikkring med Hensyn til disse besluttede Stænderforsamlingers fremtidige Virksomhed, at de blive til hele Monarchiets alles Vel. Med Blikket hæftet paa denne omme, denne altfor omme Omhu for at tale fuldkomment beroligende til Hertugdømmernes Stænderforsamlinger, er det, at jeg savner nogle beroligende Ord ogsaa for os (Hør!). De finde ikke saadanne klare, utvetydige Ord for os i den Bekjendtgørelse, som er kommen til os i denne Bekymringens Time. Man vil maaffee beraabe sig paa, at de Ord: „ligesom der ikke kan være Tvivl om vor faste Villie til ubrødeligt at holde den danske Grundlovs Bestemmelser“ skulde være saadanne beroligende Ord, men jeg siger Dem, at det kommer an paa, hvorledes Hans Majestæts Regjering oppfatter Grundlovens hele Indledning og dens Forhold til § 100, om disse Ord, som ere udgaaede fra Hans Majestæts Regjering, virkelig kunne siges at være beroligende. Forsaavidt Hans Majestæts Regjering ved disse Ord vil tilkjendegive, at der ikke skal skee nogen Forandring i Danmarks Riges Grundlov, da forstaaer jeg ikke, hvorledes det kan stemme overeens med den i Udfigt stillede Fællesforsatning; thi, hvorledes man kan tænke paa, at have en Fællesforsatning, og desuagtet ikke at ville gjøre nogen Forandring i Danmarks Riges Grundlov, det er mig uklart, det er mig uforstaaeligt; det er kun en forvirret og uklar Tankegang, som kan komme dertil (Hør!). Jeg siger derfor, at det havde været sande beroligende Ord, om Hans Majestæts Regjering havde sagt, at den var af den Mening, at der maatte skee Forandringer i Danmarks Riges Grundlov, men at de skulde skee efter § 100. J